

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Pilar Rahola

Periodista
www.pillarrahola.com

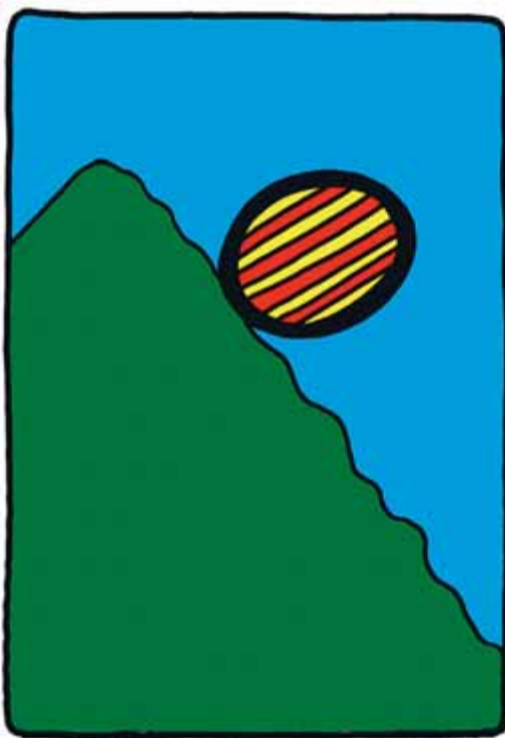
Comenta l'article a
www.avui.cat/54176

La revolta necessària

És difícil imaginar què diran els historiadors del moment actual, perquè la història és un fang que es pasta amb el temps, i el present mai no permet la perspectiva adequada. Bo i acceptant, doncs, la manca de distància necessària per fer una diagnosi seriosa, sí que tinc la convicció que els temps actuals són decisors, i que algun dia es recordaran com un punt d'inflexió en la nostra davallada nacional. Amb sinceritat –i amb reconegut dolor, ateses les esperances de molta gent–, crec que estem vivint un dels moments més agressius contra Catalunya que es recorden en democràcia. És una agressivitat subtil, com la famosa invasió subtil de japonesos contra la qual Pere Calders alertava còmicament en els seus contes breus. A diferència d'altres moments de soroll barroer i traç gruixut, com, per exemple, el del segon mandat d'Aznar, el d'ara és un moment de somriures còmplices, bones intencions, amics i col·legues a banda i banda del pont aeri, i ensucrades promeses.

PERÒ AMB EL SOMRIURE NO ARRIBA LA REVOLTA –que diria en Lluís Llach–, sinó un sever paquet de decisions, la intenció del qual és aprimar, fins allà on es pugui, la nostra capacitat de decisió. Amb el copet a l'esquena d'haver votat un nou Estatut, que semblava que havia de redimir els catalans d'ells mateixos, el nou govern està usant tot l'aparell de l'Estat no només per incomplir la llei aprovada, sinó per colar-nos, *by the way*, algunes substancials retallades. És a dir, veient com evoluciona la cosa, és molt probable que la nova "Constitució" catalana, que havia de ser la pista d'aterratge d'un nou concepte de sobirania, esdevingui l'excusa per reduir-la substancialment. I aquí hi val tot. Val l'estafa de no complir amb el finançament debatut, negociat i aprovat, amb la conseqüència immediata de deixar sense recursos el govern català. Val aprofitar lleis menors, per recuperar cotes de sobirania central. I val aprofitar la "solidaritat" per deixar fora del diner públic a les ONG que actuen només a Catalu-

“En aquesta tessitura, la principal feblesa de Catalunya és la suma de partits amb «consciència nacional» que esdevenen còmplices de la situació i callen, atorguen o, com a molt, rondinen una mica”

JORDI SÀBAT

nya. I valdrà, ai las!, aprofitar l'avinentesa del Tribunal Constitucional –aquest òrgan “independent”– per posar en qüestió la definició mateixa del país, com si un tribunal pogués dir-li a un territori si és o no és una nació. Què passa? Que estan per damunt de la història, de la memòria, del llegat col·lectiu? Estan per damunt de la voluntat dels ciutadans d'un territori? Estan per damunt dels sentiments de la gent? És com si l'Imperi Austrohongarès hagués dit als txecs que no eren una nació, o com si ho digués l'actual rei de Bèlgica als flamencs, o com si ho diguessin els anglesos dels escocesos. Però a diferència de tots aquests referents, Espanya no s'ha construït històricament des d'una perspectiva de respecte als pobles, de manera que tot està escrit en el seu ADN.

SI HI APEGIM, A MÉS, QUE EL CONSTITUCIONAL retallarà presumiblement molts altres aspectes de l'Estatut, el qual ja no era per tirar coets, a més de les moltes invectives contra el català en tots els estaments de poder, i la feblesa de la nostra societat civil, tenim un túrmix demolidor contra Catalunya. No tinc cap dubte que estem en un moment de risc elevat, i que Zapatero, l'home que somriu millor quan menteix, pot esdevenir el pitjor dels postres malsons. Sovint, com saben els territoris en conflicte, el pitjor enemic és el que sembla més amic.

EN AQUESTA TESSITURA, LA PRINCIPAL feblesa de Catalunya és la suma de partits amb “consciència nacional” que esdevenen còmplices de la situació i callen, atorguen o, com a molt, rondinen una mica, llancen algunes expressions fatxendes a l'aire –no fos cas que no semblessin de Ripoll–, i mantenen la cadira i el cotxe oficial. ¿No seria hora de prendre decisions efectives, i no simples proclames retòriques? Sobretot perquè si la tesi d'aquest article és malauradament certa, la història recordarà dues coses: una, que Catalunya va començar a davallar de manera indefectible; l'altra, que alguns partits catalans i catalaníssims en foren còmplices.

EN DIRECTE

Espanya s'acaba el 2029

Genís Sinca

Escriptor i periodista

Ara que Figueres és capital cultural, és moment de reivindicar La matemàtica de la història, del geni empordanès Alexandre Deulofeu (1903-1978), que fa dècades fou menyspreat per haver assegurat que la desfeta alemanya a la II Guerra Mundial era passatgera i que, de fet, els càlculs li feien preveure l'hegemonia total dels alemanys davant d'una Anglaterra i una França depauperades. Se li van tirar a sobre, però l'apotecari, químic i físic figuerenc, que no llegia diaris perquè deia que ja sabia el que passaria, la va clavar amb una sèrie de pronòstics que sorprenentment es van complir; i les conclusions que indiquen la plenitud de l'imperi germànic fins al 2320 són les mateixes que preveuen la desintegració d'Espanya el 2029. Els càlculs no fallen. La seva teoria cíclica demostra que “tots” els imperis tenen una vida de 550 anys: neixen, creixen i desapareixen de forma idèntica, inapel·lable, així que l'espanyol està a punt d'acabar-se. S'inicià el 1479 amb la boda dels Reis Catòlics i, per tant, 550 anys més tard Espanya ha fet el cicle complet i es troba a la fase final de decadència. Segons el savi, el poder central viurà com un drama l'enfonsament imperial a favor dels pobles peninsulars, però la descentralització és inevitable i transformarà la Península en una confederació de petits Estats. El darrer exemple d'aquest procés va ser l'URSS, final de l'Imperi Soviètic que Deulofeu vaticinà quan tot-hom ho creia impossible. Però l'URSS s'esfumà de cop, com de cop s'esfumà Espanya el 2029.

Pierre Teilhard de Chardin

Jordi Coca

Escriptor i professor emèrit de l'Institut del Teatre

Ara que es commemora el dos-cents aniversari de Darwin i se celebra la nova idea d'humanitat que deriva de les seves descobertes, m'estranya la manca absoluta de referències al jesu-

ta Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955). Durant la meua joventut, Teilhard de Chardin tenia un relleu excepcional pels intents que feia de completar la teoria evolucionista amb consideracions no estrictament biològiques. Segons ell, l'evolució cap a la raça humana també havia estat espiritual i, per tant, no es podia prescindir de la noosfera, és a dir, de l'esfera de la intel·ligència. Però aquest

punt mitjà que Teilhard buscava entre creacionistes i evolucionistes el va perjudicar. Una part del món científic el trobava més literari que científic, i al seu torn l'Església va optar per escamotejar-lo sota un silenci dens i impenetrable. Recordem que, segons el Vaticà, el món l'ha creat Déu i no cal complicar les coses amb punts omegues, factors temps i altres consideracions estèrils. És evident

que Teilhard no té la transcendència de Darwin. Tanmateix, em sembla recordar que el pensador i científic francès era interessant si més no com a assagista amb una visió particular. Confesso que ara no l'he rellegit, i per tant parlo des d'una memòria vaga que té més de trenta anys, de quan em van caure a les mans alguns dels seus llibres. Però en plena eufòria darwiniana m'ha estranyat el

silenci feixuc al voltant de Teilhard de Chardin i en relació a l'espiritualitat humana i la teoria de l'evolució. Potser han dominat la rutina acadèmica i les inèrcies informatives, o bé és que l'Església catòlica encara furga secretament des de la cara oculta per continuar castigant aquest pensador tan curiós. En tot cas, no ens faria cap mal remirar les seves aportacions a la gran teoria de Darwin.